El Manuscrit Voynich

Autor:
Data de publicació: 19-05-2019

El manuscrit Voynich és un còdex il·lustrat escrit a mà en un sistema d'escriptura desconegut fins el 2017. El vellum en què està escrit ha estat datat en carboni a principis del segle XV (1404–1438) i pot haver estat compost a Itàlia durant el Renaixement italià . [1] [2] El manuscrit porta el nom de Wilfrid Voynich , un concessionari de llibres polonès-samogitià que el va comprar el 1912 [18].

Voynich manuscript

Beinecke Rare Book and Manuscript Library,
Yale University

A floral illustration on page 32

Also known as
Beinecke MS 408

Type
codex

Date
unknown, parchment dated to early 15th century[1][2]

Place of origin
possibly Italy[1][2]

Language(s)
unknown
possibly natural[3] or constructed language[4][5]
Proto-Romance, very small number of words were found in Latin and High German[4]

Scribe(s)
unknown

Author(s)
unknown
suggested:

Roger Bacon,[6]
Wilfrid Voynich himself,[7]
Jakub Sinapius of Tepenec,[8]
Athanasius Kircher,[9]
Raphael Mnishovsky,[6]
Antonio Averlino Filarete,[10]
Cornelis Drebbel,[11]
Anthony Ascham[4] etc.

Compiled by
unknown

Illuminated by
unknown

Patron
unknown

Dedicated to
unknown

Material
vellum

Size
? 23.5 cm × 16.2 cm × 5 cm (9.3 in × 6.4 in × 2.0 in)

Format
one column in the page body, with slightly indented right margin and with paragraph divisions, and often with stars in the left margin;[12]
the rest of the manuscript appears in the form of graphics i.e. diagrams or markings for certain parts related to illustrations;
the manuscript contains foldable parts

Condition
partially damaged and incomplete;
240 out of 272 pages found (? 88%)[13][10][12]
i.e. 18 out of 20 quires found
(272 pages i.e. 20 quires is the smallest estimated number, and it contains > 170,000 characters)[14]

Script
unknown
possibly it is an invented script[15]
very small number of words found in Latin script[4][13]

Contents
herbal, astronomical, biological, cosmological and pharmaceutical sections + section with recipes

Illumination(s)

color ink, a bit crude, was used for painting the figures, probably later than the time of creation of the text and the outlines themselves[13]

Additions
–

Exemplar(s)
two manuscript copies which Baresch sent twice to Kircher in Rome

Previously kept
? ? Rudolf II, Holy Roman Emperor ? Jakub of Tepenec ? Georg Baresch ? Athanasius Kircher (copies) ? Jan Marek Marci (Joannes Marcus Marci) ? rector of Charles University in Prague ? Athanasius Kircher ? Pieter Jan Beckx ? Wilfrid Voynich ? Ethel Voynich ? Anne Nill ? Hans Peter Kraus ? Yale[4][9][12][16][17]

Discovered
earliest information about the existence comes from a letter that was found inside the covers of the manuscript, and it was written in either 1665 or 1666

Accession
MS 408

Other
famous cryptography case which has not been solved or deciphered

Salta a la navegació Salta a la cerca

Mcapdevila/Manuscrit Voynich

Proves de retoc de text; pàgina 3; f1r

Retoc del dibuix; pàgina 131; f72v3

El manuscrit Voynich és un còdex il·lustrat escrit a mà en un sistema d'escriptura desconegut. El vellum en què està escrit ha estat datat en carboni a principis del segle XV (1404–1438) i pot haver estat compost a Itàlia durant el Renaixement italià . El manuscrit porta el nom de Wilfrid Voynich, un concessionari de llibres polonesos - samogitian que el va comprar el 1912. [1]

Falten algunes de les pàgines, amb unes 240 restants. El text s'escriu d'esquerra a dreta, i la majoria de les pàgines tenen il·lustracions o diagrames. Algunes pàgines són fulls plegables.

El manuscrit Voynich ha estat estudiat per molts criptògrafs professionals i amateurs, incloent destructors de codis americans i britànics, tant de la Primera Guerra Mundial com de la Segona Guerra Mundial . [2] Ningú encara no ha desxifrat el text i s'ha convertit en un cas famós en la història de la criptografia . El misteri del significat i l'origen del manuscrit ha excitat la imaginació popular, fent del manuscrit el tema de les novel·les i les especulacions. Cap de les moltes hipòtesis proposades durant els darrers cent anys encara no s'ha verificat de manera independent. [3]

El 1969, el manuscrit Voynich va ser donat per Hans P. Kraus [4] a la biblioteca de llibres i manuscrits Beinecke de la Universitat de Yale, on està catalogat sota el número de trucada MS 408. [5] [6]

Contingut

1 Descripció

1.1 Codicologia
1.2 Pergamí, cobertes i enquadernació
1.3 Tinta
1.4 Pintura
1.5 Retoc
1.6 Text

1.6.1 Escriptura externa
1.6.2 Transcripció
1.6.3 Patrons estadístics

1.7 Il·lustracions
1.8 Propòsit

2 Història

2.1 Cronologia de la propietat

3 Hipòtesis d'autoria

3.1 Història primitiva
3.2 Fabricació de Voynich
3.3 Giovanni Fontana
3.4 Altres teories

4 Hipòtesis d'idioma

4.1 Xifres
4.2 Codis
4.3 Taquigrafia
4.4 Steganografia
4.5 Llenguatge natural
4.6 Llenguatge construït
4.7 Engany
4.8 Glossolalia

5 Reclamacions de desxiframent

5.1 William Romaine Newbold
5.2 Joseph Martin Feely
5.3 Leonell C. Strong
5.4 Robert S. Brumbaugh
5.5 John Stojko
5.6 Leo Levitov
5.7 Stephen Bax
5.8 Gerard Cheshire

6 Facsímil
7 Influència cultural
8 Vegeu també
9 Referències

9.1 Bibliografia

10 Per lsaber-ne més
11 Enllaços externs

11.1 Llocs web d'analistes
11.2 Notícies i documentals

Descripció

Codicologia

Els investigadors han estudiat la codicologia o les característiques físiques del manuscrit. El manuscrit mesura 235 per 162 per 5 cm (92,5 per 63,8 per 2,0 in) , amb centenars de pàgines de vitel·la recollides en 18 requeriments . El nombre total de pàgines és al voltant de 240, però el nombre exacte depèn de com es compten els plegats inusuals del manuscrit. [5] Els requeriments han estat numerats de l'1 al 20 en diverses ubicacions, utilitzant números que coincideixen amb els de la dècada de 1400, i la cantonada superior dreta de cada pàgina recto (dreta) ha estat numerada de l'1 al 116, utilitzant els números d'una data posterior. Des de les diferents llacunes de numeració de les pàgines i els noms, sembla probable que en el passat el manuscrit tingués almenys 272 pàgines en 20 referències, algunes de les quals ja faltaven quan Wilfrid Voynich va adquirir el manuscrit el 1912. Hi ha proves sòlides que moltes de les bifolios del llibre van ser reordenades en diversos punts de la seva història i que l'ordre de la pàgina original podria haver estat bastant diferent del que és avui. [7] [8]

Pergamí, cobertes i enquadernació

La datació per radiocarboni de mostres de diferents parts del manuscrit es va dur a terme a la Universitat d'Arizona el 2009. Els resultats van ser consistents per a totes les mostres provades i van indicar una data per al pergamí entre 1404 i 1438. [9] Les proves de proteïnes del 2014 van revelar que el pergamí es feia amb pell de vedella, i l'anàlisi multiespectral mostrava que no estava escrit abans de la creació del manuscrit. El pergamí es va crear amb cura, però

existeixen deficiències i la qualitat es valora com a mitjana, en el millor dels casos. [9]

Alguns folis són més gruixuts que els gruixos habituals del pergamí, com els folis 42 i 47 [10]

La pell de cabra [11] i les cobertes no són originals del llibre, però el Collegio Romano la posseeix. [5] Els forats d'insectes estan presents en el primer i últim folis del manuscrit en l'ordre actual i suggereixen que hi hagués una coberta de fusta abans de les portades posteriors i que es decolorés a les vores una coberta interior de cuir bronzejat. [9]

Tinta

Moltes de les pàgines contenen dibuixos substancials o gràfics de colors. Basant-se en una anàlisi moderna utilitzant microscòpia de llum polaritzada (PLM), s'ha determinat que es van utilitzar una ploma de ploma i una tinta de ferro per als contorns de text i de figures; la pintura de color es va aplicar (una mica grossa) a les figures, possiblement en una data posterior. La tinta dels dibuixos, el text i les pàgines i els números de cerca tenen característiques microscòpiques similars. L'espectroscòpia de rajos X de dispersió energètica (EDS) realitzada el 2009 va revelar que les tintes contenien grans quantitats de ferro, sofre, potassi, calci i carboni i traces de coure i de tant en tant de zinc. EDS no va mostrar la presència de plom, mentre que la difracció de raigs X (XRD) va identificar òxid de potassi de potassi, hidrogen sulfat de potassi i syngenite en una de les mostres provades. La similitud entre les tintes de dibuix i les tintes de text suggereix un origen contemporani. [7]

Pintura

Les pintures blaves, clares (o blanques), vermelles-marrons i verdes del manuscrit s'han analitzat utilitzant PLM, XRD, EDS i microscòpia electrònica de rastreig (SEM). La pintura blava va resultar ser una azurita mòlta amb petites petjades de l'òxid de coure cuprita . La pintura clara és probablement una barreja de blat d'ou i carbonat de calci, mentre que la pintura verda es caracteritza tentativament per coure i el clor de coure resine; el material cristal·lí pot ser atacamita o un altre compost de clor-coure. L'anàlisi de la pintura vermella-marró indicava un ocre vermell amb les fases cristal·lines de l' hematita i el sulfur de ferro. Possiblement hi hagués quantitats menors de sulfur de plom i palmierit a la pintura vermella-marró. [7] Els pigments es van considerar barats. [9]

Retoc

El científic informàtic Jorge Stolfi, de la Universitat de Campinas, va destacar que algunes parts del text i dels dibuixos es modifiquen, amb tinta més fosca sobre un guió anterior més feble. L'evidència d'això és visible en diversos folis, per exemple F1R, F3V, f26v, f57v, f67r2, f71r, f72v1, f72v3 i f73r. [12]

Text

Pàgina 119; f66r, mostrant les característiques del text

Pàgina 191; f107r, detall de text

Cada pàgina del manuscrit conté text, majoritàriament en un idioma no identificat, però alguns tenen una escritura estranya en escriptura llatina . La major part del text del manuscrit de 240 pàgines està escrit en un script desconegut,

que es desenvolupa d'esquerra a dreta. La majoria dels personatges estan compostos per un o dos traços de ploma senzills. Hi ha alguna disputa sobre si determinats caràcters són diferents, però un guió de 20–25 caràcters explicaria pràcticament tot el text; les excepcions són algunes dotzenes de caràcters més rars que només es produeixen una o dues vegades cada un. No hi ha cap puntuació òbvia.

La major part del text està escrit en una sola columna al cos d'una pàgina, amb unes divisions de marge dret i paràgraf lleugerament esquinçades i de vegades amb estrelles al marge esquerre. [5] Un altre text es produeix en taules o etiquetes associades a les il·lustracions. No hi ha indicis sobre errors o correccions realitzades en cap lloc del document. El conducte flueix suaument, donant la impressió que els símbols no estaven xifrats ; no hi ha cap retard entre els caràcters, com s'esperava normalment en un text codificat per escrit.

Escriptura externa
Es creu que només algunes de les paraules del manuscrit no s'han escrit en l'escriptura desconeguda: [13]

f1r : Una seqüència de lletres llatines al marge dret paral·lel amb els caràcters de l'escriptura desconeguda, també la signatura ara llegible de " Jacobj à Tepenece " es troba al marge inferior.
f17r : Una línia d'escriptura en l'escriptura llatina del marge superior
f70v – f73v : La sèrie astrològica de diagrames de la secció astronòmica té els noms de 10 dels mesos (de març a desembre) escrits en escriptura llatina, amb l'ortografia suggeridora de les llengües medievals de França, el nord-oest d'Itàlia o la península Ibèrica [14]
f66r: Un petit nombre de paraules a la cantonada inferior esquerra al costat d'un dibuix d'un home nu ha estat llegit com "Der musz del", un alt alemany [13] frase per "l'acció d'una vídua".
f116v : Quatre línies escrites en una escriptura llatina bastant distorsionada, excepte dues paraules de l'escriptura desconeguda. Les paraules d'escriptura llatina semblen distorsionades amb característiques de la llengua desconeguda. La frase s'assembla a alfabets europeus de finals dels segles XIV i XV, però les paraules no semblen tenir sentit en cap idioma. [15]

No es coneix si aquests bits d'escriptura llatina formaven part del text original o es van afegir més endavant.

Transcripció
S'han creat diversos alfabets de transcripció per equiparar els personatges Voynich amb caràcters llatins per ajudar amb el criptoanàlisi, [16] com el Extensible (originalment: europeu) Voynich Alphabet (EVA). [17] La primera gran va ser creada pel "First Study Group" dirigit pel criptògraf William F. Friedman a la dècada dels quaranta, on cada línia del manuscrit es va transcriure a una targeta perforada d' IBM per fer- la llegible per màquina . [18] [19]

Alfabet Voynich Europeu: de vegades s'utilitzen lletres de capital EVA per il·lustrar diferents variacions del mateix símbol.

Patrons estadístics
El text consta de més de 170.000 caràcters, [20] amb espais que divideixen el text en aproximadament 35.000 grups de longitud variable, normalment denominats "paraules" o "paraules de paraules" (37.919); Es consideren 8.114 d'aquestes paraules "tipus de paraules" úniques . [21] L'estructura d'aquestes paraules sembla seguir certes lleis

fonològiques o ortogràfiques ; per exemple, certs caràcters han d'aparèixer en cada paraula (com les vocals angleses), alguns personatges mai no segueixen els altres, o alguns poden duplicar-se o triplicar-se, però altres no.

La distribució de lletres dins de les paraules també és bastant peculiar: alguns caràcters només es produeixen al principi d'una paraula, alguns només al final, i alguns sempre a la secció central. [22] El professor Gonzalo Rubio, expert en llengües antigues a la Pennsylvania State University, va afirmar: "les coses que coneixem com a" marcadors gramaticals ": coses que ocorren habitualment al principi o al final de les paraules, com ara" s "o" d "al nostre el llenguatge, i que s'utilitzen per expressar la gramàtica, no apareixeran mai al mig de "paraules" al manuscrit Voynich. Això és inaudit per a qualsevol idioma indo-europeu, hongarès o finès. " [23] Molts investigadors han comentat l'estructura molt regular de les paraules. [24]

La distribució de lletres dins del text també és estranya. Stephan Vonfelt va estudiar algunes propietats estadístiques de la distribució de les lletres i les seves correlacions (propietats que poden ser vagament caracteritzades com a ressonància rítmica, alliteració o assonància) i han trobat que, en aquest sentit, Voynichese és més similar al xinès que a les llengües europees, encara que les diferències numèriques entre Els Voynichès i els xinesos semblen més grans que els que hi ha entre les llengües xinesa i europea. [25]

Pràcticament cap paraula té menys de dues lletres o més de deu. [20] Algunes paraules només es produeixen en determinades seccions o en només unes poques pàgines; altres es produeixen al llarg del manuscrit. Hi ha poques repeticions entre les mil o més etiquetes adjuntes a les il·lustracions. Hi ha casos en què la mateixa paraula comuna apareix fins a tres vegades seguides [20] (vegeu la llei de Zipf). Les paraules que difereixen només per una lletra també es repeteixen amb una freqüència inusual, cosa que fa que les descifracions de l'alfabet de substitució única produeixin un text semblant al balbuc. El 1962, el criptoanalista Elizebeth Friedman va descriure intents com "condemnats a una frustració total". [26]

Il·lustracions

Un detall de la secció biològica del manuscrit

Detall de la pàgina 50, f25v ; semblant a un drac

Detall de la pàgina 158, f86r6 ; el castell

Les il·lustracions s'utilitzen convencionalment per dividir la major part del manuscrit en sis seccions diferents, ja que el text en si mateix no es pot llegir. Cada secció està tipificada per il·lustracions amb diferents estils i suposats temes [20] excepció de la darrera secció, en la qual els únics dibuixos són petites estrelles al marge. A continuació, es mostren les seccions i els seus noms convencionals:

Foli d'herbes, 112: cada pàgina mostra una o dues plantes i uns quants paràgrafs de text, un format propi d' herbes europees de l'època. Algunes parts d'aquests dibuixos són exemplars més grans i nets dels esbossos vistos a la secció "farmacèutica". Cap de les plantes representades és identificable de forma inequívoca. [5] [27]
Astrològics, 21 folis: conté diagrames circulars que suggereixen astronomia o astrologia, alguns d'ells amb sols, llunes i estrelles. Una sèrie de 12 diagrames mostra símbols convencionals per a les constel·lacions zodiacals (dos peixos per a Peixos, un toro per a Taure, un caçador amb ballesta per a Sagitari, etc.)). Cadascun d'ells té 30 figures femenines disposades en dues o més bandes concèntriques. La majoria de les femelles són, com a mínim, parcialment nues, i cadascuna té el que sembla ser una estrella etiquetada o es mostra amb l'estrella lligada a un braç per la qual cosa podria ser una corretja o corda d'algun tipus. Es van perdre les dues últimes pàgines d'aquesta secció (Aquari i Capricorn, aproximadament gener i febrer), mentre que Àries i Taurus es divideixen en quatre diagrames aparellats amb 15 dones i 15 estrelles cadascun. Alguns d'aquests diagrames es troben a les pàgines desplegables. [5] [27]
Biològics, 20 folis: un text continu dens intercalat amb figures, mostrant sobretot petites dones nues, algunes amb corones, banyant-se en piscines o banyeres connectades per una elaborada xarxa de canonades. El bifolio consta de folis 78 (verso) i 81 (recto); forma un disseny integrat, amb aigua que flueix d'un folio a l'altre. [9] [27]
Cosmològics, 13 folis: diagrames més circulars, però de naturalesa obscura. Aquesta secció també té plegats; un d'ells té una extensió de sis pàgines, comunament anomenat folio de rosetes, i conté un mapa o diagrama amb nou "illes" o "rosetes" connectats per " calçades " i que contenen castells, així com el que pot ser un volcà. [5] [27] [28]
Farmacèutic, 34 folis: molts dibuixos etiquetats de parts de plantes aïllades (arrels, fulles, etc.), objectes que s'assemblen a pots de farmàcia, que van des de la mundana a la fantàstica, i alguns paràgrafs de text. [5] [27]
Receptes, 22 folis: pàgines completes de text dividides en diversos paràgrafs curts, cadascun marcat amb una estrella al marge esquerre. [5] [27]

Cinc fulls contenen només text i no falten almenys 28 folis del manuscrit. [27]

Propòsit

La pàgina 66, f33v, ha estat interpretada per representar un gira-sol

La impressió general que ofereixen les fulles supervivents del manuscrit és que havia de servir com a farmacopea o per abordar temes de la medicina medieval o primitiva . Tanmateix, els detalls desconcertants de les il·lustracions han alimentat moltes teories sobre l'origen del llibre, el contingut del seu text i la finalitat per a la qual es pretenia. [20]

La primera secció del llibre és gairebé segur que herbal, però els intents no han pogut identificar les plantes, ja sigui amb exemplars reals o amb els dibuixos estilitzats d'herbes contemporànies. [29] Només es poden identificar alguns dels dibuixos de la planta amb una certesa raonable, com ara un pansament silvestre i la falguera de maidenhair . Les imatges a base d'herbes que coincideixen amb els esbossos farmacològics semblen ser còpies netes, excepte que les parts que faltaven es van completar amb detalls improbables. De fet, molts dels dibuixos de les plantes a la secció d'herbes semblen ser compostos: les arrels d'una espècie s'han fixat a les fulles d'una altra, amb flors d'una tercera part. [29]

El botànic Hugh O'Neill va creure que una il·lustració representava un gira-sol del Nou Món, que ajudaria a datar el manuscrit i que obri intrigants possibilitats pel seu origen; per desgràcia, la identificació només és especulativa. [20]

Les conques i els tubs de la secció biològica són interpretats de vegades com a connexió amb l' alquímia, però tenen una semblança poc evident amb els equips alquímics del període.

Les consideracions astrològiques sovint van tenir un paper destacat en la recopilació d'herbes, les sagnies i altres

procediments mèdics comuns durant les dates més probables del manuscrit. No obstant això, la interpretació continua sent especulativa, a part dels òbvies símbols zodiacs i un diagrama que potser mostra els planetes clàssics. [20]

Història

Voynich entre els seus llibres a Soho Square

Joannes Marcus Marci, que va enviar el manuscrit a Athanasius Kircher el 1665 o el 1666

Es desconeix bona part de la història antiga del llibre, [30] tot i que el text i les il·lustracions són totes característiques europees. El 2009, els investigadors de la Universitat d'Arizona van realitzar cites de radiocarboni sobre la vinya del manuscrit i la van datar entre els anys 1404 i 1438. [31] [32] A més, McCrone Associates a Westmont (Illinois) va trobar que les pintures del manuscrit eren de materials que es podrien esperar d'aquest període de la història europea. S'ha suggerit que McCrone Associates va descobrir que gran part de la tinta es va afegir poc després de la creació del pergamí, però l'informe oficial no conté cap declaració en aquest sentit. [7]

El primer propietari confirmat va ser Georg Baresch, un obscur alquimista de Praga . Baresch aparentment tan desconcertat com els científics moderns sobre aquest " Sphynx " que havia estat "ocupant espai inútilment a la seva biblioteca" durant molts anys. [33] Va saber que l' erudit jesuïta Athanasius Kircher del Collegio Romano havia publicat un diccionari copte (egipci) i afirmava haver desxifrat els jeroglífics egipcis ; Baresch va enviar dues vegades una mostra del guió a Kircher a Roma, demanant pistes. La seva carta de 1639 enviada a Kircher és la primera menció confirmada del manuscrit que fins ara es va trobar. [34]

Es desconeix si Kircher va respondre a la petició, però aparentment estava prou interessat per intentar adquirir el llibre, que Baresch es va negar a cedir. Després de la mort de Baresch, el manuscrit va passar al seu amic Jan Marek Marci (també conegut com Johannes Marcus Marci), llavors rector de la Universitat de Charles a Praga. Uns anys més tard, Marci va enviar el llibre a Kircher, el seu amic i corresponsal. [34]

Una carta escrita el 19 d'agost de 1665 [33] [35] [36] o 1666 [36] [37] [38] va ser trobada dins de la portada i va acompanyar el manuscrit quan Johannes Marcus ho va enviar a Kircher. Afirma que el llibre pertanyia a l'emperador Rudolph II, que va pagar 600 ducats d' or (al voltant de 2,07) kg d'or). La carta va ser escrita en llatí [39] i ha estat traduïda a l'anglès. [35] [40] El llibre va ser donat o prestat a Jacobus Horcicky de Tepenecz, el cap dels jardins botànics de Rudolph a Praga, probablement com a part del deute que Rudolph II devia a la seva mort. [30]

La carta de presentació de 1665/6 de Marci escrita en llatí encara tenia el manuscrit quan Voynich el va comprar:

A Viquidites hi ha citacions, dites populars i frases fetes relatives a [[Q:Reverend and Distinguished Sir, Father in Christ: This book, bequeathed to me by an intimate friend, I destined for you, my very dear Athanasius, as soon as it came into

my possession, for I was convinced that it could be read by no one except yourself.

The former owner of this book asked your opinion by letter, copying and sending you a portion of the book from which he believed you would be able to read the remainder, but he at that time refused to send the book itself. To its deciphering he devoted unflagging toil, as is apparent from attempts of his which I send you herewith, and he relinquished hope only with his life. But his toil was in vain, for such Sphinxes as these obey no one but their master, Kircher. Accept now this token, such as it is and long overdue though it be, of my affection for you, and burst through its bars, if there are any, with your wonted success.

Dr. Raphael, a tutor in the Bohemian language to Ferdinand III, then King of Bohemia, told me the said book belonged to the Emperor Rudolph and that he presented to the bearer who brought him the book 600 ducats. He believed the author was Roger Bacon, the Englishman. On this point I suspend judgement; it is your place to define for us what view we should take thereon, to whose favor and kindness I unreservedly commit myself and remain

At the command of your Reverence,Joannes Marcus Marci of CronlandPrague, 19th August, 1665[33][35][36] (or 1666)[41][36][37][38]|Mcapdevila/Manuscrit Voynich]]

Wilfrid Voynich va adquirir el manuscrit el 1912.

No s'ha trobat cap registre del llibre per als propers 200 anys, però amb tota probabilitat, s'ha emmagatzemat amb la resta de correspondències de Kircher a la biblioteca del Collegio Romano (actualment la Pontifícia Universitat Gregoriana). [34] Probablement va romandre allí fins que les tropes de Victor Manuel II d'Itàlia van capturar la ciutat el 1870 i van annexar els Estats pontificis . El nou govern italià va decidir confiscar moltes propietats de l'Església, inclosa la biblioteca del Col·legi. [34] Molts llibres de la biblioteca de la universitat es van traslladar a les biblioteques personals de la seva facultat just abans d'aquest fet, segons les investigacions de Xavier Ceccaldi i d'altres, i aquests llibres estaven exempts de confiscació. [34] La correspondència de Kircher es trobava entre aquests llibres i, per tant, aparentment era el manuscrit Voynich, ja que encara conserva l' ex libris de Petrus Beckx, cap de l'ordre dels jesuïtes i el rector de la universitat en aquell moment. [5] [34]

La biblioteca privada de Beckx es va traslladar a la Villa Mondragone, Frascati, un gran palau de campos prop de Roma que la Societat de Jesús va comprar el 1866 i va albergar la seu del Col·legi Ghislieri dels jesuïtes. [34]

El 1903, la Societat de Jesús (Collegio Romano) no tenia diners i va decidir vendre algunes de les seves explotacions de manera discreta a la Biblioteca del Vaticà . La venda va tenir lloc el 1912, però no tots els manuscrits a la venda van acabar anant al Vaticà. [42] Wilfrid Voynich va adquirir 30 d'aquests manuscrits, entre ells el que ara porta el seu nom. [34] Va passar els set anys següents intentant interessar els estudiosos en desxifrar el guió, mentre treballava per determinar els orígens del manuscrit.

El 1930, el manuscrit va ser heretat després de la mort de Wilfrid per la seva vídua Ethel Voynich, autor de la novel·la The Gadfly i filla del matemàtic George Boole . Va morir el 1960 i va deixar el manuscrit a la seva pròxima amiga Anne Nill. El 1961, Nill va vendre el llibre al distribuïdor de llibres antics Hans P. Kraus . Kraus no va poder trobar un comprador i va donar el manuscrit a la Universitat de Yale el 1969, on va ser catalogat com "MS 408", [13] vegades també es coneix com "Beinecke MS 408". [5]

Cronologia de la propietat
A continuació es detalla la propietat del manuscrit Voynich. Els propietaris generalment acceptats del segle XVII es mostren en taronja; el llarg període d'emmagatzematge al Collegio Romano es mostra en groc; es mostra en verd el

lloc on suposadament Wilfrid Voynich va adquirir el manuscrit (Frascati); Voynich apareix en vermell; i els propietaris moderns es mostren en blau. Els períodes de propietat desconeguda s'indiquen en blanc i el moment en què es va crear, possiblement, en verd, basant-se en la datació de carboni de la paperera. [30]

Hipòtesis d'autoria
S'han proposat moltes persones com a possibles autors del manuscrit Voynich, entre ells Roger Bacon, John Dee o Edward Kelley, Giovanni Fontana o el mateix Voynich.

Història primitiva

Rudolf II, retratat per Hans von Aachen .

La carta de presentació de 1665/1666 de Marci a Kircher diu que, segons el seu amic Raphael Mnishovsky, el llibre havia estat comprat un cop per Rodolfo II, emperador i rei de Bohèmia per a 600 ducats (66,42) pes en or real troy o 2.07 kg). (Mnishovsky havia mort el 1644, més de vint anys abans, i l'acord havia d'haver-se produït abans de l'abdicació de Rudolf el 1611, almenys 55 anys abans de la carta de Marci. No obstant això, Karl Widemann va vendre llibres a Rudolf II al març de 1599.)

La representació d'Ernest Board de Bacon al seu observatori al Merton College

Segons la carta, Mnishovsky (però no necessàriament Rudolf) va especular que l'autor era frare franciscà del segle XIII i polític Roger Bacon . [43] Marci va dir que suspenia el judici sobre aquesta afirmació, però Wilfrid Voynich ho va fer molt seriosament, que va fer tot el possible per confirmar-ho. [34] Voynich va contemplar la possibilitat que l'autor fos Albertus Magnus si no era Roger Bacon. [44]

Pot ser que el matemàtic John Dee hagi venut el manuscrit a l'emperador Rudolf cap al 1600.

La suposició que Bacon era l'autor va portar a Voynich a concloure que John Dee va vendre el manuscrit a Rudolf. Dee era un matemàtic i astròleg del tribunal de la reina Isabel I d'Anglaterra, que tenia una gran col·lecció de manuscrits de Bacon.

Dee i el seu escultor (mitjà espiritual) Edward Kelley va viure a Bohèmia durant diversos anys, on esperaven vendre els seus serveis a l'emperador. Tanmateix, segons John Schuster, aquesta venda sembla bastant improbable, ja que els diaris minuciosament guardats de Dee no ho esmenten. [34]

Si Bacon no va crear el manuscrit Voynich, una suposada connexió amb Dee està molt debilitada. Es va pensar que era possible, abans de la datació en carboni del manuscrit, que Dee o Kelley ho haguessin escrit i difonguessin el rumor que originalment era una obra de Bacon amb la intenció de vendre-la posteriorment. [45]

Fabricació de Voynich
Alguns sospitaven que Voynich havia fabricat el manuscrit ell mateix. [46] Com a distribuïdor de llibres antics, probablement tenia els coneixements i els mitjans necessaris, i un llibre perdut de Roger Bacon hauria valgut una fortuna. A més, la carta de Baresch i la carta de Marci només estableixen l'existència d'un manuscrit, no que el manuscrit Voynich sigui el mateix que esmentat. Aquestes cartes podrien haver estat la motivació de Voynich per fabricar el manuscrit, suposant que ell els era conscient. No obstant això, molts consideren la cita interna experta del manuscrit i el juny 1999 [30] descobriment de la carta de Baresch a Kircher per haver eliminat aquesta possibilitat. [46] [34]

Eamon Duffy diu que la datació per radiocarboni del pergamí (o, amb més precisió, vitela) "descarta efectivament qualsevol possibilitat que el manuscrit sigui una falsificació post-medieval", ja que la consistència de les pàgines indica l'origen d'una única font i " és inconcebible "que una quantitat de pergamí no utilitzat que comprengués" almenys catorze o quinze peces de vedella senceres "hagués pogut sobreviure des del començament del segle XV segle. [47]

Giovanni Fontana

Una de les il·lustracions fantàstiques de Giovanni Fontana, c. 1420–1430

S'ha suggerit que algunes il·lustracions dels llibres d'un enginyer italià, Giovanni Fontana, s'assemblen lleugerament a les il·lustracions de Voynich. [48] Fontana estava familiaritzat amb la criptografia i la va utilitzar en els seus llibres, encara que no va utilitzar el guió Voynich, sinó un simple xifrat de substitució. Al llibre Secretum of thesauro experimentorum ymaginationis men (escriptura secreta dels tresors de la imaginació de l'home), escrit c. 1430, Fontana va descriure les màquines mnemòniques, escrites en el seu cicle. [49] Almenys Bellicorum instrumentorum liber i aquest llibre utilitzen un sistema criptogràfic, descrit com un xifrat simple i racional, basat en signes sense lletres ni números. [50]

Altres teories
Algun temps abans de 1921, Voynich va ser capaç de llegir un nom poc escrit al peu de la primera pàgina del manuscrit: "Jacobj à Tepenece". Aquesta es considera una referència a Jakub Ho??ický de Tepenec, també conegut pel seu nom llatí Jacobus Sinapius . Rudolph II l' havia ennoblit el 1607, el va nomenar el seu destil·lador imperial i el va convertir en conservador dels seus jardins botànics i en un dels seus metges personals. Voynich (i moltes altres persones després d'ell) van concloure que Jacobus era el propietari del manuscrit Voynich abans de Baresch, i va dibuixar un enllaç des del punt de vista de la cort de Rudolf, en la confirmació de la història de Mnishovsky.

El nom de Jacobus encara és clarament visible sota la llum ultraviolada; no obstant això, no coincideix amb la còpia de la seva signatura en un document localitzat per Jan Hurych el 2003. [51] Com a resultat, s'ha suggerit que la signatura s'ha afegit posteriorment, possiblement fins i tot de manera fraudulenta per part del propi Voynich.

La carta de Baresch té certa semblança amb un engany que l'orientalista Andreas Mueller va tocar una vegada a

Kircher. Mueller va enviar un text inintel·ligible a Kircher amb una nota que explicava que havia arribat d'Egipte i li va demanar una traducció. Segons sembla, Kircher ho va resoldre. [52] S'ha especulat que es tractava d'aquests trucs criptogràfics jugats a Kircher per fer-li semblar una bogeria. [52]

Algunes pàgines del manuscrit es despleguen per mostrar diagrames més grans.

Raphael Mnishovsky, amic de Marci, que era la font de la història de la història de Bacon, era ell mateix un criptògraf i, aparentment, va inventar un xifrat que afirmava que era irrompible (c. 1618). [53] Això ha permès especular que Mnishovsky podria haver produït el manuscrit de Voynich com a demostració pràctica del seu xifrat i va fer que Baresch fos el seu subjecte de prova sense saber-ho. De fet, l'exclusió de responsabilitat de la carta de presentació del manuscrit Voynich podria significar que Marci sospitava algun tipus d'engany. [53]

En el seu llibre de 2006, Nick Pelling va proposar que el manuscrit Voynich fos escrit el 15 Arquitecte italià del segle nord Antonio Averlino (també conegut com "Filarete"), una teoria coherent àmpliament amb la datació amb radiocarboni. [8]

Hipòtesis d'idioma
S'han desenvolupat moltes hipòtesis sobre el "llenguatge" del manuscrit Voynich, anomenat Voynichese :

Xifres

El manuscrit Voynich està escrit en un script desconegut.

S'ha utilitzat el quadrat o la taula de Vigenère per al xifrat i el desxifrat.

Segons la teoria del "xifrat basat en lletres", el manuscrit Voynich conté un text significatiu en algun llenguatge europeu que es va voler obscuritzar intencionadament si el mapeja amb el "alfabet" del manuscrit Voynich a través d'un xifrat d'algun tipus: un algoritme que operava individualment lletres. Aquesta va ser la hipòtesi de treball per a la majoria dels intents de desxiframent del segle XX, incloent un equip informal de criptògrafs de la NSA liderat per William F. Friedman a principis dels anys cinquanta. [19]

L’argument principal d’aquesta teoria és que és difícil explicar un autor europeu usant un alfabet estrany, excepte per intentar ocultar informació. De fet, fins i tot Roger Bacon sabia de les xifres i la data estimada del manuscrit coincideix aproximadament amb el naixement de la criptografia a Europa com una disciplina relativament sistemàtica.

El contraargument és que gairebé tots els sistemes de xifratge compatibles amb aquesta època no coincideixen amb el que es veu al manuscrit Voynich. Per exemple, serien exclosos els xifrats de substitució simples perquè la distribució de les freqüències de lletres no s'assembla a la de cap llengua coneguda; mentre que el nombre reduït de formes de lletres diferents utilitzades implica que es descartaran nomencladors i xifres homofòniques, ja que normalment utilitzen alfabets xifrats més grans. Les xifres polialfabètiques van ser inventades per Alberti en la dècada de 1460 i van incloure el xifrat posterior de Vigenère, però solen produir text xifrats on totes les formes de xifratge tenen una probabilitat aproximadament igual, bastant diferent de la distribució de lletres que el manuscrit Voynich sembla tenir.

No obstant això, la presència de moltes formes fortament agrupades al manuscrit Voynich (com "o", "ar", "ol", "al", "un", "ain", "aiin", "aire", "aiir) "," am "," ee "," eee ", entre d’altres) suggereix que el seu sistema de xifratge pot fer servir un" xifrat detallat ", on les lletres soles d’un text complet es xifren en grups de cartes falses. Per exemple, les dues primeres línies de la pàgina f15v (vist més amunt) contenen " oror or " i " or or oro r ", que s'assemblen fortament a com els números romans, com ara "CCC" o "XXXX", es veurien xifrats detalladament. [54]

Que el sistema de xifratge va començar a partir d'un xifrat fonamentalment senzill i després ho va augmentar afegint nuls (símbols sense sentit), homòfons (símbols duplicats), xifres de transposició (reordenació de lletres), falses pauses de paraules i molt més.

Codis
"Segons la teoria del" codi de codis de codis ", les paraules" manuscrites "del manuscrit Voynich serien realment codis per cercar-los en un" diccionari "o en un llibre de codis . La principal evidència d’aquesta teoria és que l’estructura interna i la distribució de longitud de moltes paraules són similars a les de les xifres romanes, que aleshores serien una opció natural per als codis. Tanmateix, les xifres basades en llibres serien viables només per a missatges curts, perquè són molt complicats d’escriure i llegir. "

Taquigrafia
En 1943, Joseph Martin Feely va afirmar que el manuscrit era un diari científic escrit en taquigrafia. Segons D'Imperio, [13] es tractava de "llatí, però en un sistema de formes abreujades no considerades acceptables per altres estudiosos, que van rebutjar les seves lectures del text per unanimitat".

Steganografia
Aquesta teoria sosté que el text del manuscrit Voynich és majoritàriament insignificant, però conté informació significativa amagada en detalls discrets: per exemple, la segona lletra de cada paraula o el nombre de lletres de cada línia. Aquesta tècnica, anomenada esteganografia, és molt antiga i va ser descrita per Johannes Trithemius el 1499. Tot i que es va especular que el text de text pla havia estat extret per una graella Cardan (una superposició amb retallades per al text significatiu), això sembla una mica improbable perquè les paraules i les lletres no estan organitzades en una retícula normal. Tot i així, les reclamacions esteganogràfiques són difícils de demostrar o de desmentir-les, ja que els estegotxes poden ser arbitràriament difícils de trobar.

S'ha suggerit que el text significatiu es pot codificar en la longitud o la forma de certs traços de ploma. [55] [56] De fet, hi ha exemples d’esteganografia d’aquella època que utilitzen la forma de lletra (cursiva i vertical) per ocultar informació. No obstant això, quan es va examinar amb un augment elevat, els traços de la ploma del manuscrit Voynich semblen bastant naturals i es veuen afectats substancialment per la superfície irregular de la pergamina.

Llenguatge natural
L’anàlisi estadística del text mostra patrons similars als de llengües naturals . Per exemple, la paraula entropia (uns 10 bits per paraula) és similar a la dels textos en anglès o en llatí. [57] El 2013, Diego Amancio et al. Van argumentar que el manuscrit Voynich "és majoritàriament compatible amb llenguatges naturals i incompatible amb textos aleatoris". [58]

El lingüista Jacques Guy va suggerir una vegada que el text del manuscrit Voynich podria ser un llenguatge natural poc conegut, escrit a la plana amb un alfabet inventat. L’estructura de paraules és similar a la de moltes famílies lingüístiques d’Àsia oriental i central, principalment xinès-tibetà (xinès, tibetà i birmà), austroasiàtica (vietnamita, khmer, etc.) i possiblement tai (tailandès, lao, etc.)). En moltes d'aquestes llengües, les paraules només tenen una sola síl·laba ; i les síl·labes tenen una estructura bastant rica, incloent patrons tonals .

Aquesta teoria té certa credibilitat històrica. Tot i que aquestes llengües generalment tenien scripts natius, aquests van

ser notòriament difícils per als visitants occidentals. Aquesta dificultat va motivar la invenció de diversos guions fonètics, principalment amb lletres llatines, però de vegades amb alfabets inventats. Tot i que els exemples coneguts són molt posteriors al manuscrit Voynich, la història registra centenars d'exploradors i missioners que podrien haver-ho fet, fins i tot abans del viatge de Marco Polo al segle XIII, però sobretot després que Vasco da Gama navegés per la ruta marítima cap a l'Orient a 1499.

La primera pàgina inclou dos grans símbols vermells, que s'han comparat amb un títol de llibre d'estil xinès.

L'argument principal d'aquesta teoria és que és coherent amb totes les propietats estadístiques del text del manuscrit Voynich que s'han provat fins ara, incloent-hi les paraules doblades i triplicades (que s'han trobat en textos xinès i vietnamita a la mateixa freqüència que en el manuscrit Voynich). També explica la manca aparent de números i les característiques sintàctiques occidentals (com ara articles i còpules) i la inescrutabilitat general de les il·lustracions. Un altre possible suggeriment són dos grans símbols vermells a la primera pàgina, que s'han comparat amb un títol de llibre d'estil xinès, invertit i mal copiat. A més, la divisió aparent de l'any en 360 dies (en lloc de 365 dies), en grups de 15 i començant amb Peixos, són característiques del calendari agrícola xinès (jie qi, ??). L'argument principal contra la teoria és el fet que ningú (inclosos estudiosos de l' Acadèmia xinesa de ciències de Pequín) hagi pogut trobar exemples clars de simbolisme asiàtic o ciència asiàtica a les il·lustracions.

El 1976, James R Child, de l' Agència de Seguretat Nacional, un lingüista de llengües indo-europees, va proposar que el manuscrit fos escrit en un "dialecte germànic nord fins ara desconegut". [59] Va identificar en el manuscrit una "sintaxi esquelètica de diversos elements que són una reminiscència de certes llengües germàniques", mentre que el contingut en si mateix s'expressa utilitzant "una gran quantitat de foscor". [60]

Al febrer de 2014, el professor Stephen Bax de la Universitat de Bedfordshire va fer pública la seva investigació sobre l'ús de la metodologia "bottom up" per entendre el manuscrit. El seu mètode consisteix a cercar i traduir noms propis, en associació amb il·lustracions rellevants, en el context d'altres llengües del mateix període. Un document publicat en línia ofereix una traducció provisional de 14 caràcters i 10 paraules. [61] [62] [63] [64] Ell suggereix que el text és un tractat sobre la naturalesa escrit en un llenguatge natural, en lloc d'un codi.

El 2014, Arthur O. Tucker i Rexford H. Talbert van publicar un document que reclamava una identificació positiva de 37 plantes, sis animals i un mineral referenciat al manuscrit per plantar dibuixos al Libellus de Medicinalibus Indorum Herbis o al manuscrit de Badianus, un quinzè. segle azteca herbal. [65] Juntament amb la presència de atacamite en la pintura, sostenen que les plantes eren del Colonial de Nova Espanya i van representar el náhuatl la llengua i la data del manuscrit a entre 1521 (la data de la conquesta) i al voltant de 1576, en la contradicció de les proves datació per radiocarboni de la pergamina i de molts altres elements del manuscrit. No obstant això, la vinya, mentre que la seva creació es va datar abans, només podria haver estat emmagatzemada i utilitzada en una data posterior per a la realització de manuscrits. L'anàlisi ha estat criticat per altres investigadors del manuscrit Voynich [66] assenyalar que, entre altres coses, un falsador expert podria construir plantes que tinguin una semblança passiva amb plantes existents fins ara desconegudes. [67]

El 2014, un equip dirigit pel Dr. Diego Amancio, de l'Institut de Ciències Matemàtiques i de la Computació de la Universitat de São Paulo, va publicar un document detallant un estudi utilitzant mètodes estadístics per analitzar les relacions de les paraules del text. En lloc d'intentar de trobar el significat, l'equip d'Amancio va utilitzar un modelatge de xarxa complex per cercar connexions i grups de paraules. Mitjançant conceptes com la freqüència i la intermitència, que mesuren l'aparició i la concentració d'un terme en el text, Amancio va poder descobrir les paraules clau del manuscrit i crear models tridimensionals de l'estructura del text i de les freqüències de les paraules. La seva conclusió va ser que en el 90% dels casos, els sistemes de Voynich són similars als d'altres llibres coneguts com la Bíblia, el que indica que el llibre és una veritable peça de text en una llengua real, i no està ben planificada galimaties . [58]

L'ús del marc es va exemplificar amb l'anàlisi del manuscrit Voynich, amb la conclusió final que es diferencia d'una seqüència aleatòria de paraules, sent compatible amb els llenguatges naturals. Tot i que el nostre enfocament no està destinat a desxifrar Voynich, era capaç de proporcionar paraules clau que podrien ser útils per als desxifradors en el futur. [63]

Llenguatge construït

La peculiar estructura interna de les paraules del manuscrit Voynich va portar a William F. Friedman a conjecturar que el text podia ser un llenguatge construït . El 1950, Friedman va demanar a l'agent de l'exèrcit britànic John Tiltman que analitzés algunes pàgines del text, però Tiltman no va compartir aquesta conclusió. En un article del 1967, el brigadier Tiltman va dir:

Després de llegir el meu informe, el senyor Friedman em va revelar la seva creença que la base del guió era una forma molt primitiva de llenguatge universal sintètic , tal com es va desenvolupar en forma de classificació filosòfica d'idees per Bishop Wilkins el 1667 i Dalgarno una mica. més tard. Estava clar que les produccions d'aquests dos homes eren molt massa sistemàtiques i qualsevol cosa d'aquest tipus hauria estat gairebé reconeixible instantàniament. La meva anàlisi em va semblar revelar una barreja incòmoda de diferents tipus de substitució. [4]

El concepte d'un llenguatge construït és bastant antic, com ho demostra el llenguatge filosòfic de John Wilkins (1668), però encara conserva l'origen generalment acceptat del manuscrit Voynich en dos segles. A la majoria dels exemples coneguts, les categories es subdivideixen afegint sufixos ; com a conseqüència, un text d'un tema en particular tindria moltes paraules amb prefixos similars: per exemple, tots els noms de les plantes començaran amb lletres similars, i igualment per a totes les malalties, etc. Aquesta característica podria llavors explicar el caràcter repetitiu del text Voynich. Tanmateix, ningú no ha pogut assignar un significat plausible a cap prefix o sufix del manuscrit Voynich. [68]

Engany

Pàgina 175; f99r, de la secció farmacèutica

Pàgina 135; f75r, de la secció biològica que mostra ninfas aparents

Les característiques inusuals del text del manuscrit Voynich, com les paraules doblades i triplicades, i el contingut sospitós de les seves il·lustracions donen suport a la idea que el manuscrit és un engany . En altres paraules, si ningú no pot extreure el significat del llibre, potser això és perquè el document no conté cap contingut significatiu en primer lloc. S'han proposat diverses teories de falsificació al llarg del temps.

El 2003, el científic informàtic Gordon Rugg va mostrar que el text amb característiques similars al manuscrit Voynich podria haver estat produït utilitzant una taula de prefixos de paraules, tiges i sufixos, que hauria estat seleccionat i combinat mitjançant una capa de paper perforada. [69] [70] Aquest últim dispositiu, conegut com a graella de Cardan, va ser inventat cap a 1550 com a eina de xifrat, més de 100 anys després de la data estimada de creació del

manuscrit Voynich. Alguns sostenen que la similitud entre els pseudo-textos generats en els experiments de Gordon Rugg i el manuscrit Voynich és superficial, i el mètode de la graella es pot utilitzar per emular qualsevol idioma fins a cert punt. [71]

L'abril de 2007, un estudi de l'investigador austríac Andreas Schinner publicat a Cryptologia va recolzar la hipòtesi de l'engany. [72] Schinner va demostrar que les propietats estadístiques del text del manuscrit eren més consistents amb un gibier sense sentit produït amb un mètode quasi estocàstic, com el descrit per Rugg, que amb els textos llatí i medieval alemany. [72]

Alguns estudiosos han afirmat que el text del manuscrit sembla massa sofisticat per ser un engany. El 2013, Marcelo Montemurro, físic teòric de la Universitat de Manchester, va publicar troballes que afirmaven que les xarxes semàntiques existien en el text del manuscrit, com ara les paraules que contenien un patró en clúster o que s'usaven paraules noves quan hi havia un canvi en el tema. [73] Amb aquestes proves, creu que és poc probable que aquestes característiques "incorporessin" intencionalment al text per fer un engany més realista, ja que la majoria dels coneixements acadèmics necessaris d'aquestes estructures no existien en el moment en què s'havia escrit el manuscrit Voynich. [74]

Al setembre de 2016, Gordon Rugg i Gavin Taylor van abordar aquestes objeccions en un altre article de Cryptologia i van il·lustrar un mètode senzill de broma que afirmen que podrien haver causat les propietats matemàtiques del text. [75]

Glossolalia

Guió inventat per Hildegard von Bingen

Detall de les nimfes a la pàgina 141; f78r

En el seu llibre de 2004, Gerry Kennedy i Rob Churchill suggereixen la possibilitat que el manuscrit Voynich sigui un cas de glossolalia (parlant-en-llengua), canalització o art de fora . [76] Si és així, l'autor es va sentir obligat a escriure grans quantitats de text d'una manera que s'assembli a un corrent de consciència, ja sigui per veus oïdes o per impuls. Sovint es produeix en un llenguatge inventat a la glossolalia, generalment format per fragments de la llengua pròpia de l'autor, encara que els scripts inventats amb aquest propòsit són rars.

Kennedy i Churchill fan servir les obres d' Hildegard von Bingen per assenyalar similituds entre el manuscrit Voynich i les il·lustracions que va patir quan patia episodis greus de migranya, que poden provocar un estat similar al trance amb glossolalia. Les característiques destacades que es troben en ambdós són abundants "rierols d'estrelles" i la naturalesa repetitiva de les " nimfes " a la secció biològica. [77] Aquesta teoria s'ha trobat poc probable per altres investigadors. [78]

La teoria és pràcticament impossible de demostrar o de desmentir, a menys de desxifrar el text. Kennedy i Churchill no són ells mateixos convençuts de la hipòtesi, però la consideren plausible. En el capítol culminant del seu treball, Kennedy afirma la seva creença que és un engany o una falsificació. Churchill reconeix la possibilitat que el manuscrit

sigui un llenguatge sintètic oblidat (com avançat per Friedman), o bé una falsificació, com la teoria principal. No obstant això, conclou que, si el manuscrit és una creació genuïna, la malaltia mental o l'engany sembla haver afectat l'autor. [76]

Reclamacions de desxiframent

Des del redescobriment modern del manuscrit el 1912, hi ha hagut una sèrie de desciframents reclamats.

William Romaine Newbold

Un dels primers esforços per desbloquejar els secrets del llibre (i el primer de moltes afirmacions prematures de desxiframent) es va fer el 1921 per William Romaine Newbold de la Universitat de Pennsilvània . La seva singular hipòtesi va sostenir que el text visible no té cap sentit, sinó que cada "carta" aparent es basa en una sèrie de minúscules marques discernibles només sota una ampliació . Se suposava que aquestes marques es basaven en una abreviació grega antiga que formava un segon nivell d'escriptura que contenia el contingut real de l'escriptura. Newbold va afirmar haver utilitzat aquests coneixements per elaborar paràgrafs sencers que demostressin l'autoria de Bacon i enregistrar el seu ús d'un microscopi compost quatre-cents anys abans que van Leeuwenhoek . Un dibuix circular a la secció astronòmica mostra un objecte de forma irregular amb quatre braços corbats, que Newbold va interpretar com una imatge d'una galàxia, que només es podia obtenir amb un telescopi . De la mateixa manera, va interpretar altres dibuixos com a cèl·lules vistes a través d'un microscopi .

No obstant això, l'anàlisi de Newbold ha estat desestimada com a massa especulativa [79] després que John Matthews Manly de la Universitat de Chicago assenyalés greus defectes en la seva teoria. Se suposava que cada caràcter abreujat tenia múltiples interpretacions, sense una manera fiable de determinar quina intenció estava destinada a un cas donat. El mètode de Newbold també requeria reorganitzar les lletres a voluntat fins que es produïa el llatí intel·ligible. Només aquests factors garanteixen la flexibilitat suficient del sistema que gairebé qualsevol cosa es pugui distingir de les marques microscòpiques . Tot i que les proves de la micrografia que utilitzen la llengua hebrea es remunten fins al segle IX, no és tan compacta ni complexa com les formes que Newbold va elaborar. Un estudi a fons del manuscrit va revelar que els signes eren artefactes causats per la forma en què es trencava la tinta a mesura que s'assecava en un vellum aspre. La percepció del significat d'aquests artefactes es pot atribuir a la pareidolia . Gràcies a la profunda refutació de Manly, la teoria de la micrografia ara no es té en compte. [80]

Joseph Martin Feely

En 1943, Joseph Martin Feely va publicar Roger Bacon's Cipher: The Right Key Found, en el qual afirmava que el llibre era un diari científic escrit per Roger Bacon. El mètode de Feely va afirmar que el text era un llatí medieval molt abreujat escrit en un xifrat simple de substitució. [13]

Leonell C. Strong

Leonell C. Strong, científic investigador del càncer i criptògraf amateur, creia que la solució al manuscrit Voynich era un "doble sistema peculiar de progressions aritmètiques d'un alfabet múltiple". Strong va afirmar que el text complet mostrava el manuscrit Voynich que va ser escrit per l'autor anglès del segle XVI Anthony Ascham, les obres de les quals inclouen A Little Herbal, publicat el 1550. Les notes publicades després de la seva mort revelen que les últimes etapes de la seva anàlisi, en què va seleccionar paraules per combinar-se en frases, eren qüestions subjectives. [81]

Robert S. Brumbaugh

En 1978, Robert Brumbaugh, professor de filosofia medieval a la Universitat de Yale, va afirmar que el manuscrit era una falsificació destinada a enganyar a l'emperador Rudolf II a comprar-lo i que el text és llatí xifrat amb un mètode complex de dos passos. [13]

John Stojko

En 1978, John Stojko va publicar Cartes per a l'ull de Déu, [82] en què va afirmar que el manuscrit Voynich era una sèrie de cartes escrites en vocal ucraïnesa. [44] La teoria va causar certa sensació entre la diàspora ucraïnesa en aquell moment, i després a Ucraïna independent després de 1991. [83] No obstant això, la data que Stojko dóna per a les cartes, la manca de relació entre el text i les imatges i la flexibilitat general del mètode de desxifrat parlen en contra de la seva teoria. [44]

Leo Levitov

Leo Levitov va proposar en el seu llibre de 1987, Solució del manuscrit Voynich: Un manual litúrgic per al ritu Endura de l'herejía Cathari, el culte d'Isis, [84] que el manuscrit és un manual per al ritu càtara d' Endura, escrit en un Flamenc en base criolla . Afirmava, a més, que el catarisme era descendent del culte d' Isis . [85]

No obstant això, el desxiframent de Levitov ha estat refutat per diversos motius, entre els quals destaca el fet de ser

insòlit. Levitov tenia una pobra comprensió de la història dels càtars, i la seva representació d' Endura com un elaborat ritual de suïcidi està en contradicció amb la supervivència de documents que el descriuen com un ràpid. [85] De la mateixa manera, no hi ha cap enllaç conegut entre el catarisme i Isis.

Stephen Bax

El 2014, el professor Stephen Bax, lingüística aplicada, va publicar un article en conjunció amb el lingüista suec-australià Shaun RL King [86], en el qual afirmaven haver traduït deu paraules del manuscrit utilitzant tècniques similars a les que es van utilitzar per traduir amb èxit els jeroglífics egipcis . Es va afirmar que el manuscrit era un tractat sobre la naturalesa, en un idioma oriental o asiàtic, però no es va fer cap traducció completa abans de la mort de Bax el 2017. [87]

Al setembre de 2017, l'escriptor de televisió Nicholas Gibbs va afirmar haver descodificat el manuscrit com a llatí abreujat idiosincràticament. [88] Va declarar que el manuscrit era una guia principalment plagiada per a la salut de les dones.

Els erudits medievals van jutjar la hipòtesi de Gibbs per ser banal. El seu treball es va criticar com un remodelatge de la beca ja existent amb una traducció molt especulativa i incorrecta; Lisa Fagin Davis, directora de l' Acadèmia Medieval d'Amèrica, va afirmar que el desxiframent de Gibbs "no resulta en llatí que tingui sentit". [89] [90]

El professor Greg Kondrak, expert en processament del llenguatge natural a la Universitat d'Alberta, juntament amb el seu estudiant de postgrau Bradley Hauer, va utilitzar la lingüística computacional per intentar descodificar el manuscrit. [91] Les seves conclusions es van presentar a la Reunió Anual de l'Associació de Lingüística Computacional el 2017, en forma d'un article que suggereix que el llenguatge del manuscrit és probablement hebreu, però codificat mitjançant alfanumetres, és a dir, anagrames ordenats alfabèticament. No obstant això, l'equip va admetre que els experts en manuscrits medievals que revisaven l'obra no estaven convençuts. [92] [93] [94] Una afirmació també es disputa per un expert en llengua hebrea i la seva història. [95]

Gerard Cheshire

El 2019, la revista Romance Studies va publicar un article de Gerard Cheshire titulat "El llenguatge i el sistema d'escriptura de MS408 (Voynich) va explicar". [96] Cheshire, ajudant d'investigació en biologia a la Universitat de Bristol, va afirmar haver desxifrat el manuscrit en dues setmanes utilitzant una combinació de "pensament i enginy". [97] [98] Va suggerir que el manuscrit sigui "un compendi d'informació sobre remeis herbes, banys terapèutics i lectures astrològiques", amb un enfocament sobre la salut física i mental femenina, la reproducció i la criança dels fills i el manuscrit és l'únic text conegut escrit en proto Romanç . [99] Va dir: "El manuscrit va ser compilat per monges dominicanes com a font de referència per a María de Castella, reina d'Aragó ". [100] No obstant això, els experts en documents medievals van disputar aquesta interpretació amb vigor, [101] amb l'editor executiu de l'Acadèmia Medieval d'Amèrica, Lisa Fagin Davis, que va denunciar el document com "només un absurd sentit més aspiracional i circular. [99] Apropat per comentar Ars Technica, [101] Davis va donar aquesta explicació:

Posteriorment, la Universitat de Bristol va eliminar una referència a les reclamacions de Cheshire des del seu lloc web, referint-se en una declaració a les preocupacions sobre la validesa de la investigació i afirmant: "Aquesta investigació va ser una obra del propi autor i no està afiliada a la Universitat de Bristol, l'Escola d'Arts ni el Centre d'Estudis Medievals ". [102] [103]

Igual que amb la majoria dels intèrprets Voynich, la lògica d'aquesta proposta és circular i aspirativa: comença amb una teoria sobre el que pot significar una sèrie de glifs en particular per la proximitat de la paraula a una imatge que creu que pot interpretar. A continuació, investiga qualsevol nombre de diccionaris de llengües romàniques medievals fins que troba una paraula que sembli adequada a la seva teoria. Després argumenta que, com que ha trobat una paraula de llengua romànica que s'ajusti a la seva hipòtesi, la seva hipòtesi ha de ser correcta. Les seves "traduccions" del que és essencialment desigual, una amalgama de múltiples idiomes, són elles mateixes aspirants en lloc de ser traduccions reals. Fagin Davis-

Facsímil

S'han escrit molts llibres i articles sobre el manuscrit. Les còpies de les pàgines de manuscrits van ser realitzades per alquimista Georgius Barschius el 1637 i enviat a Athanasius Kircher i més tard per Wilfrid Voynich. [104]

El 2004, la biblioteca de manuscrits i llibres de manuscrits de Beinecke va fer que les exploracions digitals d'alta resolució estiguessin disponibles en línia i apareguessin diversos faxos impresos. El 2016, la biblioteca Beinecke i la

premsa de la Universitat de Yale co-van publicar un facsímil, El manuscrit Voynich, amb assajos acadèmics. [105]

La biblioteca de Beinecke també va autoritzar la producció d'un tiratge de 898 rèpliques de l'editor espanyol Siloé el 2017. [106] [107]

Influència cultural
El manuscrit també ha inspirat diverses obres de ficció, incloent The Book of Blood and Shadow (2012) de Robin Wasserman, Time Riders: The Doomsday Code (2011) d' Alex Scarrow, Codex (2004) de Lev Grossman, PopCo (2004) de Scarlett Thomas, Prime (2013) de Jeremy Robinson amb Sean Ellis, The Sword of Moses (2013) de Dominic Selwood, The Return of the Lloigor (1974) de Colin Wilson, Datura tai harha jonka jokainen näkee (2001) (Eng: Datura : o, A Delusion We All See, 2013) de Leena Krohn, Assassin's Code (2012) de Jonathan Maberry, The Book of Life (2014) de Deborah Harkness, The 39 Clues: Trust No One (2012) de Linda Sue Park, i The Source (2008) de Michael Cordy .

Entre 1976 i 1978, [108] l'artista italià Luigi Serafini va crear el Codex Seraphinianus que contenia escrits falsos i imatges de plantes imaginàries en un estil que recorda al manuscrit Voynich. [109] [110] [111]

El treball de càmera del compositor clàssic Hanspeter Kyburz de 1995, El manuscrit de criptografia Voynich, per a chorus & ensemble, està inspirat en el manuscrit. [112]

El 2015, l' Orquestra Simfònica de New Haven va encarregar a Hannah Lash la composició d'una simfonia inspirada en el manuscrit. [113]

Vegeu també

Portal: Cryptography

* Asemic writing

Automatic writing
Beale ciphers
Book of Soyga
Codex Gigas
Codex Seraphinianus
Copiale cipher
False document
False writing system
Fictional language
Oera Linda Book
Rohonc Codex
Rongorongo
Undeciphered writing systems
[Mapa de Vinland]]

Referències

Brumbaugh 1978
Hogenboom, Melissa. «Mysterious Voynich manuscript has 'genuine message'». BBC News, June 21, 2013. [Consulta: June 8, 2016].
Pelling, Nick. «Voynich theories». ciphermysteries.com. [Consulta: June 8, 2016].
«MS 408» (image). Yale Library. [Consulta: June 8, 2016].
Shailor
«Voynich Manuscript». Beinecke Library. [Consulta: June 8, 2016].
Barabe 2009
Pelling 2006
Zandbergen, René. «The origin of the Voynich MS». Voynich.nu, May 11, 2016. [Consulta: June 8, 2016].
Zandbergen, René. «The Radio-Carbon Dating of the Voynich MS». Voynich.nu, May 11, 2016. [Consulta: June 8, 2016].
Zandbergen, René. «About the binding of the MS». Voynich.nu, May 27, 2016. [Consulta: June 9, 2016].
Stolfi, Jorge. «Evidence of text retouching on f1r», July 22, 2004. [Consulta: June 8, 2016].
D'Imperio 1978
Palmer, Sean B.. «Voynich Manuscript: Months». Inamidst.com. [Consulta: June 8, 2016].
Palmer, Sean B.. «Notes on f116v's Michitonese». Inamidst.com. [Consulta: June 8, 2016].
Zandbergen, René. «Text Analysis – Transcription of the Text». Voynich.nu. [Consulta: March 31, 2018].
Zandbergen, René. «Text Analysis – Transcription of the Text: Eva». Voynich.nu. [Consulta: March 31, 2018].
Zandbergen, René. «Text Analysis – Transcription of the Text: FSG». Voynich.nu. [Consulta: March 31, 2018].
Reeds, Jim. «William F. Friedman's Transcription of the Voynich Manuscript». AT&T Bell Laboratories, September 7, 1994. [Consulta: June 8, 2016].
Schmeh, Klaus. «The Voynich Manuscript: The Book Nobody Can Read». Skeptical Inquirer, January–February 2011. [Consulta: June 8, 2016].
Reddy & Knight 2011, p. 2
Zandbergen, René. «Analysis Section (2/5) – Character statistics». Voynich.nu. [Consulta: March 31, 2018].
Day, Michael. «The Voynich Manuscript: will we ever be able to read this book?». The Telegraph, May 24, 2011. [Consulta: June 8, 2016].
Zandbergen, René. «Analysis Section (3/5) – Word structure». Voynich.nu, December 26, 2015. [Consulta: June 8, 2016].
Vonfelt S. (2014), 'The strange resonances of the Voynich manuscript', Graphométrie.
Friedman, Elizebeth. «The Most Mysterious MS. – Still an Enigma». Washington D.C. Post, August 5, 1962. – Quoted in Mary D'Imperio's "Elegant Enigma", p.27 (section 4.4)
Schwerdtfeger, Elias. «Voynich Information Browser». [Consulta: June 11, 2016].
Zandbergen, René. «Rosettes folio», May 17, 2016. [Consulta: June 9, 2016].
Kennedy & Churchill 2011
Zandbergen, René. «Voynich MS — Long tour: Known history of the manuscript». Voynich.nu. [Consulta: June 8, 2016].
«Mysterious Voynich manuscript is genuine». Arxivat de l'original el January 5, 2012.
Stolte, Daniel. «UA Experts Determine Age of Book 'Nobody Can Read'». University of Arizona, February 9, 2011. [Consulta: June 8, 2016].
Zandbergen, René. «Voynich MS – 17th Century letters related to the MS». Voynich.nu, May 19, 2016. [Consulta: June 9, 2016].
Schuster 2009
Jackson, David. «The Marci letter found inside the VM», January 23, 2015. [Consulta: June 9, 2016].
Knight, Kevin. «The Voynich manuscript», September 2009. [Consulta: June 9, 2016].
Ensanian, Berj N.. «Archive of communications of the Journal of Voynich Studies», February 27, 2007. [Consulta: June 9, 2016].
Santos, Marcelo dos. «El Manuscrito Voynich». [Consulta: June 9, 2016].
«Beinecke 408A». Arxivat de l'original el June 2, 2016. [Consulta: June 9, 2016].
Neal, Philip. «The letter of Johannes Marcus Marci to Athanasius Kircher (1665)». Arxivat de l'original el March 15, 2016. [Consulta: June 9, 2016].
Error de citació: Etiqueta no vàlida; no s'ha proporcionat text per les refs amb l'etiqueta nsa
Gregorian Archives. «The journey to America of a set of manuscripts from the Collegium Romanum».
«Philip Neal's analysis of Marci's grammar». Voynich Central. Arxivat de l'original el October 7, 2011. [Consulta: 8 juny 2016].
Zandbergen, René. «Voynich MS – History of research of the MS». Voynich.nu. [Consulta: June 8, 2016].
Winter 2015
Zandbergen, René. «Origin of the manuscript». Voynich.nu. [Consulta: 8 juny 2016].
Falta indicar la publicació.
Philip Neal. «The enciphered manuscripts of Giovanni Fontana».

Lina Bolzoni. The Gallery of Memory: Literary and Iconographic Models in the Age of the Printing Press. University of Toronto Press, 2001. ISBN 978-0-8020-4330-6.
Long, Pamela O. Openness, Secrecy, Authorship: Technical Arts and the Culture of Knowledge from Antiquity to the Renaissance. JHU Press, 2001. ISBN 978-0-8018-6606-7.
«The New Signature of Horczicky and the Comparison of them all». Hurontaria.baf.cz. Arxivat de l'original el 26 January 2009. [Consulta: 8 juny 2016].
Hurych, Jan B.. «Athanasius Kircher – the VM in Rome», May 15, 2009. [Consulta: 11 juny 2016].
Hurych, Jan B.. «More about Dr. Raphael Mnishowsky», 20 December 2007. [Consulta: 11 juny 2016].
Pelling, Nick. «Voynich cipher structure», August 27, 2009. [Consulta: June 29, 2016].
Banks 2008
Vogt, Elmar. «An Outline of the Stroke Theory as a Possible Method of Encipherment of the Voynich Manuscript», September 22, 2009. [Consulta: June 11, 2016].
Landini 2001
Amancio et al. 2013
Child 1976
Child, Jim. «Again, The Voynich Manuscript». Arxivat de l'original el June 16, 2009. [Consulta: June 8, 2016].
«600 year old mystery manuscript decoded by University of Bedfordshire professor». University of Bedfordshire, February 14, 2014. [Consulta: June 8, 2016].
Bax, Stephen. «A proposed partial decoding of the Voynich script». Stephen Bax.net, January 1, 2014. [Consulta: June 8, 2016].
«Breakthrough over 600-year-old mystery manuscript». BBC News Online, February 18, 2014. [Consulta: June 8, 2016].

«British academic claims to have made a breakthrough in his quest to unlock the 600-year-old secrets of the mysterious Voynich Manuscript». .
Tucker & Talbert 2013
Pelling, Nick. «A Brand New New World / Nahuatl Voynich Manuscript Theory…». Cipher Mysteries, January 14, 2014. [Consulta: June 8, 2016].
Grossman 2014
Kahn 1967
Gordon Rugg. «Replicating the Voynich Manuscript». Keele. [Consulta: June 8, 2016].
.
D'Agnese, Joseph. «Scientific Method Man». Wired, September 2004. [Consulta: June 8, 2016].
Schinner 2007
Montemurro & Zanette 2013
Hogenboom, Melissa «Mysterious Voynich manuscript has 'genuine message'». .
Falta indicar la publicació. DOI: 10.1080/01611194.2016.1206753.
Kennedy & Churchill 2004
Kennedy & Churchill 2004
Pelling, Nick. «Does the "Voynich = migraine" theory make your head hurt too?», January 19, 2012. [Consulta: June 11, 2016].
«Penn Biographies – William Romaine Newbold (1865 – 1926)». University of Pennsylvania, September 6, 1926. [Consulta: June 8, 2016].
Kahn 1967
Winter 2015
Stojko 1978
????? ??????. ?? "?????????? ??????" ??????????? ???????: "??????? ???????" ? ???????????? ????????? // Harvard Ukrainian Studies. – Vol. 32 – 33 (2011 – 2014). – Part 2. – pp. 611 – 618 (in Ukrainian).
Levitov 1987
Stallings, Dennis. «Catharism, Levitov, and the Voynich Manuscript». [Consulta: June 8, 2016].
Bax, Stephen. «Voynich f6v: Ricinus communis, the Castor Oil plant?». stephenbax.net. [Consulta: 21 December 2018].

Rigby «Breakthrough over 600-year-old mystery manuscript». , 18-02-2014.
Gibbs, Nicholas. «Voynich manuscript: the solution». The Times Literary Supplement, September 5, 2017. [Consulta: September 10, 2017].
.
.
«Artificial Intelligence Takes a Crack at Decoding the Mysterious Voynich Manuscript». Smithsonian Mag, 31-01-2018.
.
Falta indicar la publicació. DOI: 10.1162/tacl_a_00084.
.

«No, the Mysterious Voynich Manuscript Is Not Written in Hebrew». mosaicmagazine.com. [Consulta: 4 gener 2019].
Cheshire, Gerard. «The Language and Writing System of MS408 (Voynich) Explained». Taylor & Francis Online. [Consulta: 16 maig 2019].
«Bristol academic cracks Voynich code, solving century-old mystery of medieval text». EurekAlert. [Consulta: 16 maig 2019].
Manners, Gary. «Voynich Manuscript Is Solved And This Time It's Academic». Ancient Origins. [Consulta: 16 maig 2019].
.
.
Ouellette, Jennifer. «No, someone hasn't cracked the code of the mysterious Voynich manuscript». Ars Technica, 15-05-2019. [Consulta: 17 maig 2019].
"Voynich manuscript translation claims raise 'concerns'", BBC News, 17 May 2019. Retrieved 17 May 2019
Tristan Cork, "University withdraws announcement researcher had cracked the Voynich Manuscript", Bristol Live, 17 May 2019. Retrieved 17 May 2019
Clemens. The Voynich Manuscript. Yale University Press, 2016. ISBN 978-0-300-21723-0.
.
«Publisher wins rights to Voynich manuscript, a book no one can read». Agence France-Presse.
«El Manuscrito Voynich de Siloé llega a Emiratos Árabes». .
Corrias, Pino. «L'enciclopedia dell'altro mondo». La Repubblica, February 5, 2006. [Consulta: June 8, 2016].
«Codex Seraphinianus». rec.arts.books. [Consulta: June 8, 2016].
«Codex Seraphinianus: Some Observations». Bas, September 29, 2004. [Consulta: June 8, 2016].
Berloquin 2008
.
.

Bibliografia

Amancio, Diego R.; Altmann, Eduardo G.; Rybski, Diego; Oliveira Jr., Osvaldo N. «Probing the statistical properties of unknown texts: application to the Voynich Manuscript». PLOS ONE, vol. 31, 2, July 2013, pàg. 95–107. DOI: 10.1080/01611190601133539.
Plantilla:Cite thesis
Barabe, Joseph G.. «Materials analysis of the Voynich Manuscript». Beinecke Library (McCrone Associates), April 1, 2009.
Berloquin, Pierre. Hidden Codes & Grand Designs: Secret Languages from Ancient Times to Modern Day. Sterling, 2008, p. 1–384. ISBN 978-1-4027-2833-4.
Brumbaugh, Robert S. The World's Most Mysterious Manuscript. London, UK: Weidenfeld & Nicolson, 1978, p. 1–175. ISBN 978-0-8093-0808-8.
Child, James R. «The Voynich Manuscript Revisited». . NSA Technical Journal, vol. XXI, 3, Summer 1976.
Grossman, Lisa «Mexican plants could break code on gibberish manuscript». New Scientist, February 3, 2014.
D'Imperio, M. E.. The Voynich Manuscript: An Elegant Enigma. National Security Agency, 1978, p. 1–152. ISBN 978-1-78039-009-3.
Kahn, David. The Codebreakers: The Story of Secret Writing. 1st. New York: Macmillan, 1967, p. 870–871.
Kennedy, Gerry; Churchill, Rob. The Voynich Manuscript: The Mysterious Code That Has Defied Interpretation for Centuries. Inner Traditions International, Limited, January 14, 2011, p. 1–328. ISBN 978-1-59477-854-4.
Kennedy, Gerry; Churchill, Rob. The Voynich Manuscript. London, UK: Orion, 2004. ISBN 978-0-7528-5996-5.
Landini, Gabriel «Evidence of linguistic structure in the Voynich manuscript using spectral analysis». Cryptologia, vol. 25, 4, October 2001, pàg. 275–295. DOI: 10.1080/0161-110191889932.
Levitov, Leo. Solution of the Voynich Manuscript: A Liturgical Manual for the Endura Rite of the Cathari Heresy, the Cult of Isis. Laguna Hills, California: Aegean Park Press, 1987.
Montemurro, Marcelo A.; Zanette, Damián H. «Keywords and Co-Occurrence Patterns in the Voynich Manuscript: An Information-Theoretic Analysis». PLOS ONE, vol. 8, 6, June 20, 2013, pàg. e66344. DOI: 10.1371/journal.pone.0066344. PMC: 3689824. PMID: 23805215.
Pelling, Nicholas John. The Curse of the Voynich: The Secret History of the World's Most Mysterious Manuscript. Compelling Press, 2006. ISBN 978-0-9553160-0-5.

Reddy, Sravana; Knight, Kevin «What We Know About the Voynich Manuscript». , 2011, pàg. 1–9.
Schinner, Andreas «The Voynich Manuscript: Evidence of the Hoax Hypothesis». Cryptologia, vol. 31, 2, April 2007, pàg. 95–107. DOI: 10.1080/01611190601133539. ISSN: 0161-1194.
Schuster, John. Haunting Museums. Tom Doherty Associates, April 27, 2009, p. 175–272. ISBN 978-1-4299-5919-3.
Shailor, Barbara A.. «Beinecke MS 408; Beinecke Rare Book And Manuscript Library, General Collection Of Rare Books And Manuscripts, Medieval And Renaissance Manuscripts». Yale University. Arxivat de l'original el September 11, 2013.
Stojko, John. Letters to God's Eye: The Voynich Manuscript for the first time deciphered and translated into English. New York: Vantage Press, 1978.
Tiltman, John H. «The Voynich Manuscript: 'The Most Mysterious Manuscript in the World'». NSA Technical Journal. National Security Agency, vol. XII, 3, Summer 1967.
Tucker, Arthur O.; Talbert, Rexford H. «A Preliminary Analysis of the Botany, Zoology, and Mineralogy of the Voynich Manuscript». HerbalGram, 100, Winter 2013, pàg. 70–75.
Winter, Jay. The Complete Voynich Manuscript Digitally Enhanced Researchers Edition. Lulu Press, October 17, 2015, p. 1–259. ISBN 978-1-329-60774-3.

Per lsaber-ne més

Duffy, Eamon, "El coneixement secret o un engany?" (revisió de Raymond Clemens, ed., The Voynich Manuscrit, Yale University Press), The New York Review of Books, vol. LXIV, no. 7 (20 d'abril de 2017), pàg. 44–46.
Falta indicar la publicació.
Hermes, Jürgen (2012) Textprozessierung - Design and Applikation. Tesi doctoral, Universität zu Köln (Resum detallat de la investigació del manuscrit Voynich en alemany, 2012)
Foti, Claudio. Il Codice Voynich. Roma: Eremon Edizioni, 2010. ISBN 978-88-89713-17-4. Foti, Claudio. Il Codice Voynich. Roma: Eremon Edizioni, 2010. ISBN 978-88-89713-17-4. Foti, Claudio. Il Codice Voynich. Roma: Eremon Edizioni, 2010. ISBN 978-88-89713-17-4.
Violat-Bordonau, Francisco. El ABC del Manuscrito Voynich. Cáceres, Spain: Ed. Asesores Astronómicos Cacereños, 2006.
Goldstone, Lawrence. The Friar and the Cipher: Roger Bacon and the Unsolved Mystery of the Most Unusual Manuscript in the World. New York: Doubleday, 2005. ISBN 978-0-7679-1473-4. Goldstone, Lawrence. The Friar and the Cipher: Roger Bacon and the Unsolved Mystery of the Most Unusual Manuscript in the World. New York: Doubleday, 2005. ISBN 978-0-7679-1473-4. Goldstone, Lawrence. The Friar and the Cipher: Roger Bacon and the Unsolved Mystery of the Most Unusual Manuscript in the World. New York: Doubleday, 2005. ISBN 978-0-7679-1473-4.
Pérez-Ruiz, Mario M. El Manuscrito Voynich. Barcelona: Océano Ambar, 2003. ISBN 978-84-7556-216-2. Pérez-Ruiz, Mario M. El Manuscrito Voynich. Barcelona: Océano Ambar, 2003. ISBN 978-84-7556-216-2. Pérez-Ruiz, Mario M. El Manuscrito Voynich. Barcelona: Océano Ambar, 2003. ISBN 978-84-7556-216-2.
(Tesi).
D'Imperio, M. E.. The Voynich Manuscript: An Elegant Enigma. Laguna Hills, CA: Aegean Park Press, 1978. ISBN 978-0-89412-038-1. D'Imperio, M. E.. The Voynich Manuscript: An Elegant Enigma. Laguna Hills, CA: Aegean Park Press, 1978. ISBN 978-0-89412-038-1. D'Imperio, M. E.. The Voynich Manuscript: An Elegant Enigma. Laguna Hills, CA: Aegean Park Press, 1978. ISBN 978-0-89412-038-1.
Falta indicar la publicació. DOI: 10.2307/2848508. JSTOR: 2848508.
Newbold, William Romaine. The Cipher of Roger Bacon. Philadelphia: University of Pennsylvania Press, 1928.
Falta indicar la publicació.
Falta indicar la publicació.

Enllaços externs

El manuscrit Voynich de la col·lecció digital de la biblioteca de manuscrits i llibres rars de Beinecke, Universitat de Yale
El manuscrit Voynich
Voynich Manuscrit Voyager: navegar per exploracions d'alta resolució
Voynich, una font de domini públic basada en Voynich 101, que es va utilitzar per transcriure el text de manera digital
Navigator de caràcters manuscrits Voynich

Llocs web d'analistes

Voynich.nu - René Zandbergen
Bibliografia manuscrita de Voynich - Jim Reeds

Llista de correu Voynich Manuscrit HQ - idem
Llista àmplia d'autors que van publicar el manuscrit Voynich - Jorge Stolfi
Anàlisi no supervisada del manuscrit Voynich - Peter Bloem
Teories Voynich : Nick Pelling

Notícies i documentals

El llibre més misteriós del món pot ser un engany - Nature news - resum del document de Gordon Rugg dirigit a un públic més general
"El misteri del manuscrit Voynich" - Scientific American - 21 de juny de 2004
The Unread: The Mystery of the Voynich Manuscrit : The New Yorker
El codi Voynich: el manuscrit misteriós del món [1] - Documental austríac, escrit i dirigit per Klaus T. Steindl